

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ivlii Cæsarisi Scaligeri Epistolæ & Orationes

Scaliger, Julius Caesar

Lugduni Batavorum, 1600

Ivlivs Cæsar Scaliger Honorato Castellano Medico Regio. S. XLVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70455)

gratias a me vel vnā literam accepisses: non propterea tui dissimilis factus es: quin admirabili pietate sarcires desperatam non iam valetudinem, sed, vt audio, vitam maximam natu liberorum nostrorum. Qua in re cum te illi patrem ostenderis, exhibueris, nihil mihi reliqui fecisti, quod in mea opera vlla positum sit, quin id omne tibi perpetuo debeatur. Tuus antea ita eram, vt meus quoque essem. Nunc ita meum sentio, vt & ipse & omnia mea in tua potestate atque auctoritate esse debeāt. Opes, dignitatem, vitam ipsam meam tuo beneficio quaesita, comparata, parta, nusquam melius aut illustrius, quam in tua fide posthac collocata fore confido. Vale.

IVLIVS CÆSAR SCALIGER
HONORATO CASTELLANO
Medico Regio. S. XLVIII.

CVM nullum genus officii, quod vel familiaribus salutationibus, vel dignitatis tuæ commendatione, ab occupatissimo viro præstari potuit, intermiserim: maximam cepi voluptatem, quod neque spe me ipsum, neque alios iudicio meo fessellisse video. Namque & speraram semper hanc meam
animi

animi propensionem excitaturam te ad habendam erga me parem beneuolentiam, & ubique prædicare consueueram, te ad perfectam rerum cognitionem, summam adiunxisse humanitatem. Quorum utrumque cum tuis elegantissimis atque suauissimis literis perspectum mihi sit, coactus sum eas amplecti tanquam testes tui opinionis meæ, tum benignitatis tuæ, in quibus tam luculentam prædicationem nominis mei profitereris. Quas equidem laudes tametsi nequaquam in me agnosco, non potuit tamen non magnopere tanti viri iudicio commoueri vel animus ipse, ad eiusmodi gloriam expetendam, quæ a nullo homine cordato contempta est, vel amor sapientiæ ad capiendum saltem desiderium earum disciplinarum, quas in me summas esse contendis. Sane cui fortunæ fauitia aditum ad studia literarum vix procul ostendisset, pertinacissimus labor sero dare visus esset, satis mihi futurum existimabam, si spem ipsam modo non paterer euanescere, quæ tantis opibus literariis immineret. Quamobrem multa mecum tentare ausus, perpauilla foris, nec nisi discendi causa, idque sine vlla vel professione vel asseueratione, & parce & pudice dare constitui. Nam quod

ais publica studia meis commentationibus iuuari posse, id profecto quantum olim temere discupiebam, tantum dissuadet nunc suæ conscius imbecillitatis animus meus, ac sine ratione concupiscam. Inconsiderate vero videbar mihi facturum, si in tanta studiorum meorum acerbitate quicquam maturum aut absolutum cuiquam pollicerer: præsertim cum tot tantorumque impræsentia extent hominum diuinorum ingenia, ut eorum opera ad summam veritatis compræhensionem nihil vel illis deesse, vel ab aliis addi posse videretur. Gratissimam tamen, ut dicebam, scito mihi fuisse incitationem tuam, ex qua posthac intelligam maiores mihi conatus habendos ad eam colendam diligentiam, sine qua tui dissimilis futurus sim. Quod vero scribis, te, si gratum fore mihi intelligas, frequentia literarum absentiam nostram leuiorem facturum, sane velim tibi persuadeas, nihil mihi ut honorificentius, ita nec gratius posse contingere. Vale.

NICOLAO